

nepotřeboval a jelikož cena za vejce požadovaná byla vysoká, ničeho nekoupil. Přes to nalézací soud sprostil obžalovanou dle § 259 čís. 3 tr. ř. obžaloby pro přečin dle § 13 zákona ze dne 17. října 1919 č. 568 sb. z. a n. a odůvodnil výrok svůj v ten smysl, že obžalovaná, byť odepřela prodati pět vajec, nebude-li zároveň odebráno jiné zboží, totiž máslo, pak, když se Josef J. proti tomu ohradil, přece jen byla ochotnou prodati jedno nebo dvě vajíčka bez másla, takže prý skutková podstata uvedeního přečinu není dána, to tím méně, když prý obžalovaná byla s počátku nucena žádati, by J. s vejci koupil i máslo, ježto sama, jak nalézací soud za zjištěné pokládá, musila máslo koupiti, by od dotyčné prodávачky dostala vejce. Názor tento je zřejmě nesprávný a zmateční stížnost státního zastupitelství, uplatňující proti rozsudku důvod zmatečnosti dle § 281 č. 9 a) tr. ř., vším právem vytýká, že výrokem tím bylo nesprávně použito zákona. Jeť nepochybné, že čin, obžalované za vinu kladený, spáchán a také dokonán byl již tím, když obžalovaná vůči J-ovi, který od ní žádal prodej oněch 5 vajec, prohlásila, že, chce-li je, musí vzít čtvrtku másla, neboť tím zcela jasně mu odepřela prodej vajec, tedy předmětu potřeby, pro případ, neodebere-li od ní jiné zboží, totiž máslo. Čin ten nestal se, jak má za to patrně soud nalézací, beztrestným tím, že obžalovaná projevila později oproti J-ovi ochotu, prodati mu část vajec bez podmínky současné koupě másla, to tím méně, když ochota ona týkala se pouze jednoho neb dvou vajec tak, že i tehdy obžalovaná vlastně setrvala pro případ opětné žádosti o prodej pěti vajec na stanovisku, původně zaujatém, tedy na odepření prodeje tohoto počtu vajec, nebude-li zároveň odebráno máslo. Ani té skutečnosti, že obžalovaná také musila máslo koupiti, aby dostala koupiti vejce, se dovolávati nelze, neboť otázka trestnosti jejího jednání nemůže odvislou činěna býti od té okolnosti, že se téhož činu dopustila i některá osoba jiná. Tvoří tedy jednání obžalované přičítaný jí delikt a bylo proto oprávněné zmateční stížnosti státního zastupitelství vyhověti.

Čís. 230.

Ke skutkové podstatě přestupku dle § 516 tr. z. se nevyžaduje, by bylo veřejné pohoršení opravdu vzbuzeno.

(Rozh. ze dne 12. července 1920, Kr I 325/20.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného Václava Z. do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 9. ledna 1920, jímž byl stěžovatel uznán vinným přestupkem dle § 516 tr. z.

Důvody:

Zmateční stížnost vytýká rozsudku s hlediska důvodu zmatečnosti dle § 281 čís. 9 tr. ř. nesprávné použití zákona, které spatřuje v tom, že nalézací soud zjistil pouze, že obžalovaný mohl předvídati, že si děvčata, na nichž předsevzal smilné činy, budou o nich navzájem vyprávěti, že to také povědí doma, že se jeho počínání rozhlásí a způsobí veřejné

pohoršení, že tedy mohlo z jeho počínání vzejít veřejné pohoršení. Tato možnost prý však nestačí ke skutkové podstatě přestupku dle § 516 tr. z., která vyžaduje, by smilný čin pachatelův veřejné pohoršení skutečně vzbudil. Zmateční stížnost odůvodněna není. Obrat »způsobem, budícím veřejné pohoršení«, neznamená, že by zákon vyžadoval ke skutkové podstatě přestupku dle § 516 tr. z., by v tom kterém určitém případě bylo veřejné pohoršení opravdu vzbuzeno. Stejně jako výrazem »hrubě« v témž zákonném ustanovení, mělo býti i citovaným rčením stanoveno pouze tolik, že smilné jednání, by odpovídalo skutkové podstatě přestupku dle § 516 tr. z., musí, urážejíc mravnost nebo stydlivost, provázeno býti dvěma vlastnostmi: hrubostí a způsobilostí, by jím bylo vzbuzeno veřejné pohoršení. Kdyby správným měl býti názor, uplatňovaný zmateční stížností, pak by to znamenalo, že by v konkrétním případě zůstalo i jednání sebe necudnější beztrestným jen proto, že nevzbudilo pohoršení u lidí mravně zpustlých či mravně lhostejných, kteří náhodou samejediní byli svědky jednání toho nebo samejediní dodatečně se o něm dověděli. Nálezací soud tudíž správně označuje jednání obžalovaného jako takové, které mělo konkrétní způsobilost vzbudit veřejné pohoršení.

Čís. 231.

Předražování. Zatajování zásob obilí a mlýnských výrobků zůstalo činem trestným, stíhaným soudy i dle nařízení vlády Československé republiky ze dne 23. března 1920 čís. 169 sb. z. a n.

(Rozh. ze dne 12. července 1920, Kr I 410/20.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací rozhodl po ústním líčení o zmateční stížnosti generální prokuratury pro zachování zákona do nálezu vrchního zemského soudu v Praze ze dne 23. dubna 1920.

Rozhodnutím vrchního zemského soudu v Praze ze dne 23. dubna 1920 porušen byl zákon v ustanovení § 2 zák. o trestání válečné lichvy ze dne 17. října 1919 čís. 568 sb. z. a n.

Důvody:

Státní zastupitelství v Praze podalo u lichevního soudu při zemském trestním soudě v Praze obžalobu ze dne 25. března 1920 na Jana V. pro přečin podle § 33 čís. 1, 4 nařízení vlády ze dne 27. června 1919 čís. 354 sb. z. a n., spáchaný tím, že v únoru 1920 v B. zámyslně zatajil úřadu zásoby obilí, totiž 402 kg žita a 363 kg ovsa, jež měl v držení a jejichž hodnota převyšuje 500 K. Obžalovací spis byl lichevnímu soudu podán dne 31. března 1920 a byl obžalovanému doručen dne 3. dubna 1920. Obžalovaný podal dne 9. dubna 1920 proti obžalobě námitky, o nichž rozhodl vrchní zemský soud v Praze nálezem ze dne 25. dubna 1920 v ten smysl, že se obžalobě nedává místa a trestní řízení se zastavuje. V důvodech tohoto nálezu se uvádí, že dle nařízení vlády ze dne 23. března 1920 čís. 169 sb. z. a n. změněn byl § 33—42 nařízení vlády ze dne 27. června 1919 čís. 354 sb. z. a n. a trestání přestupků těch přikázáno